Marafkó László

Az írószövetségi nem

Amikor 1988-ban, negyvennégy évesen jelentkeztem a Magyar Írók Szövetségébe, az akkori szabályok szerint legalább két szépirodalmi mű felmutatása szükségeltetett a felvételhez. Mindez megvolt – s hozzá annak nem elpanaszolt tudata is, hogy két kötetemet ítélte sokévnyi vesszőfutásra a pártállam utolsó évtizedében két kiadó. A rendszerváltozáskor aztán mindkét munka tekintélyes példányszámban megjelent, az egyik ráadásul könyvhetiként. Így amikor megkaptam a vezetőség június 2-i levelét az elutasításról, nem tagadom, némileg begörcsöltem. Baráti közlések szerint a rólam szóló voksolás előtt felállt egy „szaktárs" (Illyés ironizáló kifejezése az írótársakra), s kifejtette: kitűnő újságírónak tart, de nem érti, miért akarok írószövetségi tag lenni. A tapasztalataim szerint egymást nem mindig olvasó pályatársak közt „spontán felszólamlása" perdöntő lehetett. Utóbb megkérdezett ismerőseim két különböző személynek tulajdonították a kéretlen „jellemzést" (egyébként nem értem, miként emlékeztek más és más kollégára). Az egyik említettől évekkel később megkérdeztem a fura „protezsálást", mire csak annyit válaszolt: „Nem jellemző." Nem tudtam, hogy mi: az, hogy ilyet tett, vagy hogy így hangzott el. A másiknál nem nyílt alkalmam a firtatásra. Apróság: mindkét szóban forgó, majdan Kossuth-díjjal kitüntetett kortársam könyveiről évtizeddel korábban, amikor még kritikákra is vállalkoztam, elismerő méltatást írtam.

Részlet a Bennkint című, az Anonymus Kiadónál megjelent önéletrajzi könyvből. Következő számunkban visszatérünk a könyv méltatására.